

Ο ΛΥΧΝΟΣ,

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ.

ΕΞΑΜΗΝΙΑ 2α.
ΑΡΙΘ. 24ος.

Φυλλάδια 12.
Τιμή δόβολα 36.

Κεφαληνία 1.η Μαΐου 1861.

ΑΠΟΔΟΣΗ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ.

 ὄριοι Συνδρομητάδες. Εἶναι τώρα δύο ἑξαμηνίες ὅπου δίνετε χρήματα, γὰρ τὰ ὅποια λαβαίνετε μόνον κομμάτι χαρτί γραμμένο. Δικαιεῖσθαι λοιπὸν νὰ μὲ ἐρωτήσετε σὲ τί τὸ χαρτί τοῦτο ἔμπορὲ νὰ ὠφέλησε τὴν κοινωσίαν, τὸ γένος, τὴν ἀνθρωπότητα.

Τὸ δικαίωμα τοῦτο, τῶν συνδρομητῶν ὄχι μόνον ἀλλὰ καὶ τοῦ Δημοσίου ἐν γένει, δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰν τὸ ξεχάνη ὁ Δημοσιογράφος.

Γιὰ μὲ, ἰδοῦμε ἔτοιμος νὰ δώσω λογαριασμό.

Ἐγὼ ἄρχισα τὰ 1859 τὴν οἰκογενειακῆμου τούτην ἐφημερίδα στὴ Ζακύνθου, μὲ σκοπὸ μόνον νὰ δίνω ὠφέλημες καὶ εὐχάριστες ἀνάρθρωσες εἰς τὰς οἰκογένειας καὶ ἀποφασισμένους νὰ μὴν ἐγγίξω ποτὲ τὰ πολιτικά, οὔτε τὰ θρησκευτικά, στὰ ὅποια εἶχα ναναγίσει. Ἐκαμνα ἔτσι τὰ σχέδιάμου, ὅταν, ὡς φαίνεται, ἡ Πρόνοια ἐδιόριζε ἄλλῃως.

Μόλις ἐβγήκε ὁ 1ος ἀριθμὸς τοῦ Λύχνουμου, ἕνας διαβολικὸς ἄνθρωπος, τραπεζορρήκτης τὸ ἐπάγγελμα, καὶ αὐτουργὸς πολλῶν ἀνοσιότητων, κάθε εἶδους, ἐδιέβαλε τὸ φύλλομου ὡς ἀ ν ῆ θ ι κ ο καὶ ἄ θ ρ η σ κ ο, ἀνάμεσα στὸν εὐπιστον λαὸν τῆς Ζακύνθου. ἀπάτησε, μὲ τοὺς συντρόφους του ἀντάμα, τὸν ἐκεῖ Ἐπίσκοπον νὰ μὲ κατατρέξῃ.... καὶ ἐγὼ εὐρέθηκα σὲ κίνδυνον!

Ἐἰς τὸ θάρρος ὅπου ἔβαλα τότες γιὰ νὰ σπᾶσω τοὺς ἐπίβουλους μου, καὶ νὰ σταματήσω τοὺς καταδρομείς μου, ἵνα μεταφρασε ἔπρεπε νὰ ἴθελε εἶδῃ πως δὲν εἶχε τίποτε νὰ κερδίσει κερδοσκοπῶντας.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

πόντας άπάνουμου, ενώ έριφοκινδύνευε όλατου τὰ σχεδία μεγα-
λήτερου πλούτου και μεγαλήτερης δόξης. Μά, ό Λομπάρδος τότες
ήτανε σ' όλην τή δύναμη τής ήμπόρεσήςτου μέσα στη Ζάκυνθο,
μέσα στη Βουλή, μέσα στην Έφτανήσου... Δικτάτορας τής Δη-
μόσιας Γνώμης, οι Άρχηγοί οι ίδιοι τής Έκκλησίας έλουφιάζαν' ό-
μπρόστου!... Του έχρειάστηκα για τὸ ποδοστάσιτου, κ' ένόμισε
νά 'μπορή νάν τὸ κάμη έν άσφαλεία.

Τόν νοέμβρη όθεν τής ίδιας εκείνης χρονιάς ό Λομπάρδος έπα-
νάλαβε στην έφημεριδατου, με όλην τήν δημοκοπικήν επίδειξην,
τήν προλαβούσα διαβολή του Τραπεζορρήκτη συντοπιτήτου, τυ-
πόνοντας ένα άπειρο άρθρον εναντίονμου, και λογάται ύπερ πί-
στεως και πατρίδος. « Ό Λύχνος, κατά τόν Κύριο Λομπάρδο, έ-
χτύπαε μέσα στην καρδιά τήν Όρθοδοξία, κ' εγώ εϊμουνα βαλμέ-
νος από τους Άγγλους νά άλλαξοπισήσω τους Όρθοδόξους!...» (1)

Ό νέος τούτος συκοφάντης του Λύχνουμου, δέν ήταν' πλέον ένας
άξιοκαταφρόνητος Τραπεζορρήκτης' άλλ' ήτον ό επί κεφαλής Δη-
μοκόπος του Νησιώνεμας! ό Δικτάτωρας του λαού, και του Τό-
που όπου ζζουνα!... Ένσαρκομένη στο πρόσωπότου ή όλόκληρη
Ιόνια Δημοκοπία, εκείνος ήτον ό Έωσφόρος των άλλων όλων Δη-
μοκόπων τής Έφτανήσου. Δέν έμπόρηα νάν τόν ξεχωρίσω από
τήν έν γένει Δημοκοπίαν. Δέν έμπόρηα νάν τόν χτυπήσω χωρίς
νά συκόσω εναντίονμου όλο τὸ σμήνος των Δημοκόπων, όχι μό-
νον, αλλά και των άπατημένων λαών!... Ό όρος όθεν όπου μου
έθανότου' εμπρόςμου, αν ήθελα νά γλυτρώσω, ήτανε, Νά ρίξω
Όλόκληρη τή Δημοκοπία!...

Ό όρος τούτος ήτανε μεγάλος, μα ή πεπειθησίμου, μα ή ψυ-
χήμου ήτανε μεγαλήτερη, αποφάσισα νάν τή ρίξω τή Δημοκοπία,
και ή Δημοκοπία ως από τότες έλαβε τήν Αποφασήτης. Ως από

(1) Εκείνο που χτυπάει μέσα στην καρδιά τήν Όρθοδοξία
είναι ή γαλιωτιές. Έπειδή, Όρθοδοξία είναι τὸ κεντρικὸν τῆς
Εκκλησίας. Όποιος είναι γαλιωτός, δέν είναι ορθόδοξος.

τότες ἐγὼ τὴν εἶδα στὰ πόδια μου. Οἱ φίλοι μου, ὅσοι στὴ Ζάκυνθο, τὴν ἀπόφασή μου τὴν εἶπανε τρέλα· καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἀπὸ τὰ νησιὰ μου τὸ ἔγραψανε. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν εἶδα στὴ γνωμοδότησή τους παρὰ μόνον πόσον ἐγὼ ἐμπόρημα περισσότερούς, καὶ πουλιὸ δὲ μ' ἔγνωιασε πάρι γιὰ νὰ κάμω νὰ ἔλθῃ γλύγορα τὸ ἀποτέλεσμα, ἐχτυπήθηκα ἀποκάτου στὰ τείχη τῆς Πλάνης· καὶ ὡς ἀπὸ τὰ πρῶτα μου χτυπήματα ὁ Ἀρχιλαοπλάνος ἐγύρεψε σύβαση. Ἐξακολούθησα τὰ χτυπήματά μου, καὶ, τὰ ἕως τώρα τελειοτικὰ ἀποτελέσματα εἶν' ἐκεῖνα ποῦ ὅλοι γνωρίζετε. Ἐκάμα νὰ ὑψοθῇ μία δευτέρα Δημοσιογραφία ἐναντίον τῆς λαοπλανικῆς πρώτης. Ἐσώπασε τὴν λαοπλανικὴν ἐκείνην, τοῦλάχιστον καθόσον ἀπόβλεπε ἐμὲ, καὶ τοὺς ὁμοφρονούντας συναδέλφους μου (1). Ἐνθάβρινα τοὺς φθονοῦντας τὸν Ἀρχιλαοπλάνο συντεχνήταστού, κ' ἐσυκοθῆκανε ἐναντίοντου, κ' ἐφωνάζανε τῇ πομπέστους ἀνάμεσούτους, καὶ ἡ πομπὲς ἐκεῖνες, μ' ἐκεῖνες ὁποῦ εἶχα ξεσκεπάσει ἐγὼ, ἐρίζανε φῶς ἀπάνου στὴν οὐσία τοῦ Ρίζοσπαστισμοῦτους. Οἱ λαοὶ τῆς Ἐφτανήσου ἀνοίξαν' τὰ μάτιατους ὅταν τὰ πράγματα ἐδειχτήκανε ξεσκεπα· καὶ οἱ λαοπλάνοιμας, ὅσοι περισσότερο ἐχθεμένοι, μὴν ἔχοντες πουλιὸ τὰ ὀπίσω, ἐβγήκανε ἀπὸ τὰ σωστάτους, κ' ἐδώσαν' ἐφέτο στὴ Βουλὴ μέσα τρανὲς ἀπόδειξες βουρλισιάς καὶ ἀπελπισιάς. — Δύο ἀπὸ δαύτους ἡ Δημοσία Γνώμη εὐγνωμόνο ὡσα εἶπε ΓΑΪΔΑΡΟΥΣ! Ἐλπίζω, στὲς σημοτινὲς ἐκλογὲς, οἱ Γαιδάρου τοῦτοι νὰ μὴν τολμήσουνε νὰ παρουσιασθῶυνε. Ἄλλ' ἂν ἡ Δημοκοπία δὲν ἔβαλε ἀκόμη ἐξολοκλήρου κάτου τ' αὐτιάτης ἀνάμεσα στὸν εὐπιστον λαὸν τῆς Ζακύνθου· ἂν τοῦτοι, ἢ ἄλλοι ὅμοιοι Δημοκόποι σταλθῶυνε στὴ σημοτινὴ 12.η Βουλὴ· ὁ Λύχνος καὶ ἡ Λυχνιὲς θέλει κάμου' καὶ τότε τὸ χρέοςτους· καὶ δὲ θέλει πάφου' τὸ κλοτσσοκούφισμα τῆς Δημοκοπίας, παρὰ ὅταν

(1) Ὁ μόνος Παρατηρητῆς ἔμεινε ἀμάνι τοῦ λαοπλάνου· καὶ τοῦ στέκει καλά. Τὸ οὐδέτερο, γιὰ τοῦ λογιότατου καὶ γιὰ τὰ Χαρῆματα.

τὴν εἰδοῦνε σπασμένη σὲ τρόπο, ποῦ τὸ πόδι νὰ μὴν τῆ βροσκή
πουλιό γὰ νὰν τὴν κλοτσίσῃ.

Ἰδοῦ πῶς ἄρχισε, καὶ πῶς ἐτέλεισε ὁ Λύχνος! Τί ἐπάντεχε
νὰ κάμη, καὶ τί ἔκαμε!... Ποῦ πᾶς Λύχνε; Πάω στὰ παιδά-
κια. Ποῦ εἴσουνε Λύχνε; Ἐπελέχουνα τσοῦ γαιδάρους!...

Ἔτσι συχὰ κανεῖς γι' ἄλλοῦ κινάει,

Κί' ἄλλοῦ ἢ Τύχη ἀπάντεχα τὸν πάει.

ΦΙΛΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΔΕΣ.

Ἰδοῦ καὶ πάλε, μὲ τὸν 24.ον ἀριθμόνμου, πληρόνω τὸ χρέ-
ομου πρὸς ἐσᾶς. Σὲ κάθε τέτοια φορὰ αἰσθάνουμαι ἡ ἐγὼ ἐκείνην
τὴν ἐπικουρειακὴν εὐχαρίστησιν ὅπου αἰσθάνεται κάθε χρεόστης,
ὅταν διὰ τῶν τιμίων προσπαθειῶντου, φθάσῃ τέλος-πάντων νὰ
πληρώσῃ τὸ χρέοστου.

Τώρα εἶμαι ἐλεύθερος!

Τὸ φορτίον ὅπου ἤφερα ἕως ἐδῶ μοῦ ἐστάθηκε βαρὺ, πάρα βα-
ρὺ, ἐπειδὴ ἐχρειάσθηκε νὰν τὸ ὑπερασπίσω ἀπὸ βῆμα σὲ βῆμα,
χερακομένος πάντα στήθι-μὲ-στήθι μὲ τῆ Δημοκοπία, καὶ πολε-
μόντας γιὰ δαῦτο. Ἐνίκησα, ναί, τοὺς ἀντίπαλοῦςμου, μὰ ἡ νίκη
μοῦ ἐστίχισε καὶ ζημίες, καὶ διογμούς, καὶ φυλάκιες!... Ἄν
τώρα ἦσαν ἀρχὴ πενταετίας, τὸν ἀπαράτουνα ἴσως τὸ Λύχνο
μου (1) ἀλλ' ἡ πενταετία εἶναι στὸ τέλοςτης, καὶ οἱ δημο-
κόποι, τώρα ποῦ ἐξεκαμπίσανε, κάνουνε καὶ θὰ κάμουνε ὅλα τὰ
δυνατάτους γιὰ τὲς μέλλουσες ἐκλογές. Σὲ μία τέτοια κρίσιμη
ἐποχὴ ὁ Λύχνος δὲν πρέπει νὰ κρυφθῇ ἀπουκάτου στὸ Μοδι. Ὁ

(1) Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα δίκχη, καὶ ἴσως τὸ μεγαλή-
τερο, γιὰ τὰ ὁποῖα θέλει ὑποχρεοθῆ ν' ἀπαρατίσω τὸ Λύχνο,
εἶναι ἡ ἐλειψὴ δημοσίων Διανομῶν. Οἱ δικοίμου Διανομῆς πλη-
ρόνουνται μὲ ὅλην τὴν ἀκρίβειαν, ἀλλὰ δὲν διανομῶνται φυλλὰ
μὲ τὴν ἴδιαν ἀκρίβειαν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Λύχνος, σὰν τοὺς στρατιῶτες τοῦ Μεγάλου Πέτρου, ἔγινε πολεμῆστῃς κ' ἐκειὸς πολεμόντας. Ἄν μιὰ φορὰ ἠσυχάσῃ, τοῦτο δὲν θέλει εἶναι παρὰ ἐν καιρῷ εἰρήνης.

Ὡστόσο σὰς εὐχαριστῶ, φίλοι συνδρομητᾶδες, καὶ διότι ἐλάβετε τὴν ὑπομονὴ νὰ διαβάσετε τὸ Λύχνουμου, καὶ διότι ἐλάβετε τὴν καλοσύνη νὰν τὸν πληρώσετε, στὴν Κεφαλονιά σχεδὸν ὅλοι, στὸ Θιάκι ὅλοι, στὴν Ἁγιαμάυρα τὰ δύο τρίτα, στὴ Ζάκυθο οἱ μισοί, στοὺς Παξοὺς καὶ στὰ Κύβηρα ἀκόμη κανέναν, καὶ στοὺς Κορφοὺς κάποιοι λίγοι. Μὰ δὲν πειράζει· ὁ Λύχνος δὲν εἶναι κερδοσκοπός, καὶ τοῦ φθάνει νὰ ἔγάνῃ τὰ ἐξοδάτου.

Τὰ δύο νομίσματα.

Ἦτανε μιὰ μεγάλη Παρασκευὴ ποὺ ἔβαλα παμπόσα λεφτὰ στὸ σακούλιμου κ' ἐπῆγα ν' ἀκούσω τὸ Πάθος. Ὁ Ἱεροκῆρυκας ἦτανε προκομμένος, καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς καλῆτερος· ἔτσι τὸν ἐλέγανε ὅλοι, κ' ἔτσι τῷ ὄντι κ' ἐγώ, σὰν ἄρχισε ὁ Λόγος, ἔδωσα μιὰ ματιὰ στὸν Ἐσταυρομένονε καὶ εἶπα «Μνήσθητίμου Κύριε!» Ἐστήλωσα ἔπειτα τὸ βλέμμαμου στὸ στασίδι κ' ἐβάλλθηκα κ' ἐσκεφτόμουνα ἂν ἤθελ' ἦναι οἰκονομία νὰ ζημόνη κανεὶς στὸ σπῆτι. Ὁ Ἅγιος Ἱεροκῆρηκας ἔβαλε δυόμισι ὄρες γιὰ νὰ κάμῃ τὸ Πάθος, κ' ἐγώ σ' ἐκείνην τὴν ὥρα εὔρηκα πῶς με συμφέρει καλῆτερα τὸ ψωμί τὸ πουλήτικο· πῶς ὁ Ἐκλογικόςμας Κατάλογος εἶναι καμομένος με ὅλην τὴν εὐσυνειδησία· καὶ τέλος-πάντων πῶς τὲς σαρακοστὲς ὁ Θεὸς τ' ἔρριξε κ' ἐκείνες, γιατί, τυχένει κάποτε νᾶχη κανεὶς ἕνα φαὶ καλὸ, κ' εἶναι ἁμαρτία νὰν τὸ τρῶνε οἱ δοῦλοι.— (1)

Ἐπέρονουνα ἔτσι ἀπὸ μιὰ σὲ ἄλλη σκέψη, ὄντις, κοντὰ στὸ τέλος, ἀνανοήθηκα πῶς ἀπάνου στὸ στασίδι μου εἶχε μείνουνε δύο νομίσματα ποὺ λίγο προηγήτερα, ἀπὸ τὸ πιασῆμό μου εβανήχανε

(1) Σὲ μιὰ τέτοια περίσταση ὁ Γαλιλέος ἐφεύρηκε τὸ pendolo...

δύω λεφτά, καὶ ὅμως ἦτανε ἓνα λεφτὸ καὶ ἓνα τριαντάρι. Μπᾶ! Εἶπα μὲ τὸ νοῦμου, ἐγελάστηκα! Κ' ἤθελε τὸ δώσω γιὰ λεφτό!... Καὶ πάλε ἄντροπιασμένος γιὰ τοῦτομου τὸ φιλάργυρο αἰσθημα, εἶπα μέσαμου, Κύτταζε σὲ τί χάνουμάσθε! Τί δὲ ἤθελε πάθω ἂν ἤθελε δώσω γιὰ λεφτὸ ἓνα τριαντάρι; Μήπως γιὰ τοῦτο ἤθελε γένω φτωχότερος; Καὶ ὅμως ἔτσι χάνουμάσθε σὲ μικρὰ πράμμα-
τα ἐνῶ τὰ μεγαλύτερα μᾶς ξεφεύγουνε! Ἐξοδέδουμε τὴ ζωήμας εἰς τὰ μικρὰ καὶ ποταπὰ συμφέροντα τῆς ἡμέρας, καὶ λησμονοῦμε τὸν ὀρισμόμας, τὴν καλητέρεψη τοῦ ἀνθρώπου στὸ ἀπομόμας!... Εἴμουνα βυθισμένος σὲ τοῦτες τὲς σκέψες βαστόντας τὴν προσο-
χήμου στηλομένη ἰσ ἐκεῖνα τὰ δύο νομίσματα, ὄντις ἓνα εἶδος μεσμερισμοῦ ἐσυνέβηκε μεταξύμας. Ἐκεῖνα τὰ δύο νομίσματα ἐν-
νοοῦντο ἀνάμεσούτους, κ' ἐγὼ τὰ ἐννοοῦσα ἐξέρετα!

Ἐκείνην τὴ στιγμήν ὁ Ἱεροκήρυκας θὰν ἦτανε στὸ πλέα παθη-
τικὸ μέρος τοῦ Παθους!

« Τραβήξου εὐτοῦθε » ἔλεγε τοῦ Λεφτοῦ τὸ Ἐξάρι. « Τραβή-
ξου εὐτοῦθε βρομερὸ νόμισμα » Κ' ἐσύνονε τὴ μύτητου μὲ ὑπε-
ριφάνεια καὶ μὲ καταφρόνηση. « Ἄν ἐγὼ βρισκομαι σημάσου, δὲν
θὰ πῆ μήμαρις ὅπως ἡ θέσημου εἶναι κοντὰ σ' ἐσὲ, ἀλλὰ ἐκεῖνος
ὁποῦ μᾶς ἔχει ἐσφαλε καὶ μ' ἔβαλε εἰς τὸν ἴδιον τόπο. »

« Εὐγενέστατο Ἐξάρακι, » ἀποκρενότουνε τὸ Λεφτὸ μὲ ταπει-
νοσύνη, « δὲν ἀγνοῶ τὴν εὐγένεια τῶν γεννηθλίωνσου, οὔτε αὐ-
θορμήτως ἐγὼ ἔλαβα τὴν τόλμη νὰ ἔλθω νὰ πιθοθῶ σημάσου.
Ἐκεῖνος ὁποῦ μᾶς ἔχει μὲ ἔβαλε μαζύσου, καὶ τοῦτο χῶρις τὴν
προσερότησήμου. Ἰπόφερέμε λοιπὸν σὲ παρακαλῶ καὶ μὴ ζαρόνεις
τὴ μύτησου τόσο ἄσπλαγχνα.

« Τῆνε ζαρώνω γιατί βρομεῖς. Ὁ Θεὸς ἤξέρει σὲ τίνος διακονίᾳρῃ
πουγγι εὐρισκόσουνε, ἢ ἀπὸ ποιὸ Μπακάλικο, ἢ ἀπὸ ποιὰ Ταβέρινα
ἐπέρασες, πρὶν ἡ κακήμου τύχη σὲ φέρῃ κοντάμου! Ἄν δὲν σφά-
λω, μοῦ φαίνεται νὰ μυρίζεις ἀπὸ σαρδέλες καὶ ἀπὸ ξυνόκρασο. »

« Ἡ Εὐγένειάσου δὲν σφάλει διόλου. Μὲν, μὲσα στὸ σουράρι
τοῦ Μπακάλη καθὼς καὶ σ' ἐκεῖνο τοῦ Κερασπολι, ἦτανε μᾶς »

φου βιμένα και άσυμένα νομίσματα πολυ μεγαλήτερα από την ευγενεία σου, και όμως κανένα ποτέ δε μου έμίλησε με τόσο σιφάδα, όση βάνεις ή ευγενεία σου στην άκρη τση μύτης σου. »

« Έσεεις οι ποχείργοι σās φαίνεται πώς κάνετε μιάν άνδραγιαθία όντις λείπατε από τó σέβας όπου χροστάτε εις την ευγένεια. »

« Έμεις σεβόμασθε τούς ανώτερους μας, όντις οι ανώτεροί μας ξέρουνε να βαστοδνε στόν έαυτότους τó σέβας όπου απαιτοδνε. Σε τούτο άπάνου άκουσα τόσες φορές να λένε,

Γλυγόρη, τίμα τόν παπά.

Κ' έσύ παπά έχε γνώση.

Έγώ, για ειδήσή σου, Ευγενέστατο Έξαράκι, δεν έστάθηκα πάντα σε Ταβέρνες και σε Μπακάλικα· μα τόσες φορές ευρέθηκα βαλμένο και σε σακούλες μεταξοτές, όπου μότυχε συχνά ν' άπαντήσω Ευγένειες, Έξαράκιμου, άλλες πάρι την έδική σου· γιατί, και λίρες, και ροσπόνια, και ντόπιες!... μα εκείνα τὰ μεγάλα νομίσματα μ' έμεταχειρισθήκανε πάντα πουλιό χριστιανικά άπ' ό,τι κάνεις τώρα ή αφεντιά σου. Θα πη πώς ή άληθινή ευγένεια είναι ανυπεριφάνευτη και ευπροσήγορη· ένθ οι σκληροί και υπερίφανοι τρόποι χαρακτηρίζουνε μόνον την ψευδοευγένεια. »

« Έγώ αξίζω τριάντα από έσέ! »

« Έγώ δεν αξίζω παρά τó τριακοστόσου μόνον· και όμως από τὰ χθές κ' έδω έδωσα, καθώς ειπες, ένός διακονιάρη ένα ποτηράκι κρασι που τού έδρόσισε την καρδιά· μιανής γριάς έπειτα τής έδωσα μιá πρέζα ταμπάκο· κ' εύθις έπειτα σε μιá φτωγήν οικογένεια έδωσα λίγα φώσφορα. Τώρα βρίσκουμαι άκόμη στα χέρια τουτουνοδ τού Κυρίου, και κάθουμαι άργό, μα, όπου κι-άν-ηναι θέλει ξαναρχίσω την ευεργετικίμου περιοδία. Έσύ βέβαια δύνεσαι να κάμης τριάντα φορές τόσο καλό άπ' ό,τι μ'πορώ να κάμω έγω, και, αν ήτανε να παινήςσαι για τούτο, καθένας ήθελε άναγνώριση την αξία σου, και ήθελε τιμήση την υπεροχή σου. »

« Έγώ δεν δίνω τόσο βάρος σ' εύχειά τὰ τράματς κ' εύγαριστώ τó Θεό που δεν τὰ ευγνώριχα ποτέ μου. »

ΠΑΡΑΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΠΑΡΑΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Σὲ τοῦτο τὸ μεταξύ ἄκουσα θόρυβο μέσα στὴν Ἐκκλησία, καὶ ὁ θόρυβος ἐκεῖνος μ' ἐτείναξε, καὶ ἔκοψε τὸ μεσημερισμὸ ποῦ μ' ἐβάστα δεμένονε μὲ τὰ δύο νομίσματα. Ἐρρίξα τὰ δύο νομίσματα στὸ πουγγίμου, καὶ, « πηνέτ' ἐκεῖ νὰ τελειόσεται τὴ συζήτησή σας, εἶπα μὲ τὸν νοῦμου, τώρα κ' ἐγὼ θέλω ν' ἀκούσω λιγάκι τὸν Ἱεροκῆρυκα. » Μὰ, ὦ δυστυχία, ἐκαίνην τὴ στιγμὴ ὁ Ἱεροκῆρυκας ἐκατέβαινε ἀπὸ τὸν Ἄμβωνα!—

 ἴλοι συνδρομητάδες. Μαζὺ μὲ τοῦτο τὸ φύλλο σὰς χαρίζω καὶ τὴν 2.ην ἐργοσην τοῦ 1.ου μου ἀριθμοῦ, διὰ τὴν ὅποιαν δὲν θέλει μοῦ χρεοστῆτε κανένα χρέος, ἐπειδὴ σὰς τήνε χαρίζω ἀφοῦ δὲν ἠθελήσετε νὰν τὴν ἀγοράσετε.

Μοῦ ἐστίχισε ἕξι δύστηλα. Τὴν ἔκαμα διὰ ἐσᾶς, καὶ τὴν ἔκαμα ἔπειτα ἀπὸ τὰ πολυἀριθμα ἐξακολουθητὰ ζητήματάσας, τὰ ὅποια δὲν ἐπάψανε παρὰ μόλις τὴν ἔκαμα καὶ τὴν ἔβαλα εἰς πόλησην!

Μὰ, 20 λεφτὰ ἦτανε παράπολα γιὰ νὰ ἔχετε σωστὴν τὴν συλλογὴν τῶν φύλλων μιᾶς οἰκογενειακῆς ἐφημερίδος.... Αἶ, αἴριο δὲν θελ' εἶναι παράπολα 20 σελίνια γιὰ τὴ Μάντσια τῆς Πριμαντόννας!....

Γ Ν Ω Μ Ι Κ Α.

 Ὅταν δύο φημισμένα πολιτικὰ κόμματα ἐνώνωνται γιὰ νὰ βοηθηθοῦνε, βάνου' ἀντάμα καὶ τὴ φήμητους καὶ τὴ δυνάμητους, ἢ ὅποῖες ἀκολουθῶς μεγαλόνουνε.

Ὅταν δύο δυσφημισμένα πολιτικὰ κόμματα ἐνώνονται γιὰ νὰ βοηθηθοῦνε, βάνου' ἀντάμα τὴ δυσφημίαιτους, ἢ ὅποια ἀκολουθῶς μεγαλόνει· ἀλλὰ, καθόσον ἀποβλέπει τὴ δυνάμητους, καθένα τὴ φυλάει γιὰ λόγουτου, καὶ πασχίζει νὰ ἀπατήσῃ τὸ σύμμαχότου.... τώρα, ἀν κανένα ἀπὸ τὰ δύο δὲν ἀπατηθῆ, ἢ δυνάμητους δὲ μεγαλόνει γιὰ κανένα· ἀν τὸ ἓνα ἀπατηθῆ, ἢ δυνάμη τότε μεγαλόνει γιὰ τὸ ἄλλο μόνον.

Ὁ Ὑπεύθυνος Ἐγδότης ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ »
ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΙΤΥΕΦΘΕΣ ΔΟΥΡΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α.Ε.Σ.Υ.1.Φ.40041

